

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 168. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_353A-txt-shoot-idm9002.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Femtende Sang.

Bjowulfs Hjem-Reise.

- 1 **N**u Bjowulf gik, den Helt saa klar
Med stolte Kæmpe-Dreng,
Og med Foræring dyrebar,
Alt over Mark og Enge,
Og sadlet var paa Bølgen blaa
En Ganger for den Kiække,
Hvor under Øe fortøiet laae
Hans gode Orlogs-Snekke!
Alt som nu gik til Stranden ned
Det Tog fra Høie-Lofte
Kong Hrodgar for sin Gavmildhed,
Fik Lov og Tak fuldofte.
Den Herre, som et Konge-Speil,
Og skinned i sin Vælde,
Indtil ham Kræfterne slog feil
I Kamp med Aar og Ælde!
- 2 170Til Stranden kom den Kæmpe-Trop
I Ringe-Brynjer klare,
Hvad han vel saae fra Klinte-Top,
Som tog paa Kysten vare,
Men blev derfor slet ikke vred,
Han vidste, hvad de vilde,
I Møde han de Bolde reed
Med Venne-Ord saa milde:
I stunde nu, saa meldte han,
Til Hjemmet nok med Ære,
Og Væder-Folket over Strand
Velkomne skal I være!
- 3 Hvor Snekken vipped under Land,
For Anker-Toug og Fæste,
Den ladet blev med Guld paa Stand,
Med Kæmpe-Tøi og Heste!
Et guldprudt Sværd fik han til Skiænk,
Som tog paa Snekken vare,
Saa mere glimrende paa Bænk
Han sad i Kæmpe-Skare!
Det var nu Gothe-Heltens Lyst
At kløve steilen Bølge,
Thi stævned ud fra Danmarks Kyst
Han med sit Kæmpe-Følge;
171Alt over Hrodgars Skiænk man saae
I Midten Masten kneise,
Og ei nu tøved Seil i Raa
De Orlogs-Mænd at heise.
Vel Vinden bradt i Seilet tog,
Saa Planker maatte knage,
Men sinkede paa Reisen dog
Ei blev de Kæmper strage:
Nei, skummende, som Bølge hvid,
Den Hav-Hest god de aatte
Hver Brænding høi, hver Bølge strid
Med haarden Hov nedtraadte,
Ja foer med dem afsted saa svindt,
At snart med Fryd opdaged
De Gothe-Landets kiære Klint

Hvor den i Skye opraged.
Ei tog af Mærkerne de feil,
De var paa kiendte Veie,
Men styred ind for fulde Seil,
Til Hjemmets Brygge-Leie!
Ei uventet kom de dog
Længe alt tilstæde,
Havne-Fogeden modtog
Heltene med Glæde;
Skib og Seil han paa en Prik
172Kiendte i det Fjerne,
Vennerne til Haande gik
Hurtig han og gierne,
Gjorde al sin Flid med saa
Snekken at fortøie,
At for Storme tryg den laae
Som for Bølger høie.

- 4 Nu paa Timen kom i Land
Ladningen saa fager,
Adels-Føring over Strand:
Guld og gode Sager.
Kæmperne med gode Kaar,
Og med gyldent Eie,
Giæste vilde Kongens Gaard,
Var og godt paa Veie;
Hrædlingen, Kong Higelak,
Herlig med sit Følge
Thronede i sit Gemak
Tæt ved Kyst og Bølge!
Der havde sig den Herre prud
Et deiligt Konge-Sæde
Og favnede sin unge Brud
I Høieloft med Glæde;
173Til *Hygd*: saa favr en Lilje-Vaand,
Med Flid han havde beilet,
Og Pigens Hjerte, Pigens Haand
Ei havde han forfeilet!
Det Lov og *Hæreths* Daatter fik:
Vel artet allerede,
Hun vidt sin Alder overgik,
Var god om Guld at bede*
At her fattes Noget, er godt at see, og det maa, iblandt
Andet, være en Overgang som siger, at Hæreths Daatter havde ikke saadant et Ord
paa sig, som *Offas* Dronning, om hvem dette Brudstykke handler.!

— — — —
— — — —

- 5 Bevogtet var hun Nat og Dag
Af Dyret, maa man vide,
Og ingen Mand i Kæmpe-Lag
Det voved at bestride;
Det voved kiæk og bold dog hun,
Ja bandt med Knuder haarde
Det lede Dyr, i samme Stund
Hun greb til skarpen Kaarde,
Og gav dermed det Bane-Saar;
Skiøndt sagtens man maa sige,
174At slig en Daad til Kvinde-Kaar
Ei passer sig saa lige.
For Grumhed svar af Hemmings Søn
Blev hende Sag og givet,
Hun tragted, sagde han, i Løn
Sin Husbond efter Livet!
Det meldte høit han over Bord,
Men Andre vil dog sige,
Hun pønsed ei paa Nid og Mord

Til Sorg for Land og Rige,
Da Helte-Sønnen guldring-prud
Hun gav sin Tro og Love.
Paa Fader-Vink, som *Offas* Brud,
Hun stævned over Vove,
Saa sig de, henleved der
I Gammen sine Dage,
Og havde ret af Hjertet kiær
Sin giæve Ægte-Mage.
Fortjene kunde han det godt,
Thi, trindt om Land saa vide,
Saa vidt jeg veed, slet ingen Drot
Ham sættes kan ved Side!
Nei, *Offa* var, fra Hav til Hav,
Navnkundig overmaade,
For Slag han slog, for Guld han gav,
175For Tapperhed og Naade!
Han styred viis paa Fædre-Borg
Sit Arve-Land og Rige,
Men Hemmings Søn med Hjerte-Sorg
Han maatte Pladsen vige,
Ja, Garmunds Frænde, Folk til Gavn
Undveeg fra Arv og Fødestavn.